

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. CPR-10379-4/ČJ-2025-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2025, č. j. CPR-10379-4/ČJ-2025-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 2. 2025, č. j. KRPA-368367-14/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba zákazu pobytu jeden rok, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Žalovaný pochybil, když aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Žalobce je předně přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. S ohledem na okolnosti případu a zjevně nevědomé jednání účastníka mělo být postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Vadou napadeného rozhodnutí je i působ, jakým byl stanoven počátek neoprávněného pobytu, kdy má žalobce za to, že pouhé konstatování informací z cizozemského systému, tedy data údajné neplatnosti chorvatského víza, je nepostačující. Není uvedeno, z jakého důvodu nastala tato údajná neplatnost, zda se jedná pouze o neplatnost konkrétního vízového štítku, nebo pobytového oprávnění celého, ani na základě jakého rozhodnutí k tomuto došlo. Kromě toho měla být zohledněna i ta skutečnost, že žalobce o konci tohoto pobytového oprávnění nebyl nikým informován, nevěděl o něm. Byť je žalobci známo, že odpovědnost v případě správního vyhoštění a řízení o něm je objektivní povahy, měla být tato skutečnost promítnuta do úvahy o formě opatření, případně jeho délky, což nebyla. I v tomto smyslu je zde minimálně dílčí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Jednalo se o excesivní jednání jinak zcela bezúhonného a společensky nikterak závadového cizince. S ohledem na nikterak zásadní délku nelegálního pobytu je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je nutno vážit následky, které má uložení správního vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které okolnostem odpovídá nejlépe, při co možná nejmenším zásahu do práv. Správní orgán měl umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky (dále jen „ČR“), případně měl zvolit jinou formu ukončení jeho pobytu. V

tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.

6. Správní orgán též nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvedl hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, ale prakticky se s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce nevypořádal. Rozhodnutí nepokrývá konkrétní situaci účastníka a jen paušálně prochází jednotlivé regulativy, nezohledňuje dostatečně specifika případu. Napadené rozhodnutí zejména nereflexuje polehčující okolnosti, excesivnost jednání, bezúhonnost a společenskou nezávadovost jednání účastníka a jeho spolupráci se správním orgánem. Správní orgán tyto skutečnosti nezohledňuje ani v úvaze o délce vyhoštění. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se opírá, nebyl řádně zjišťován skutkový stav, bylo pouze konstatováno zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Není pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností, které měl zohlednit.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 13. 8. 2024 do 26. 11. 2024 bez platného oprávnění k pobytu.
10. Cizinec podal dne 14. 2. 2025 blanketní odvolání, které nedoplnil (ač zastoupen advokátem) ani po výzvě správního orgánu.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že cizinec se dne 26. 11. 2024 dostavil ke správnímu orgánu k vyřešení své pobytové situace, prokázal se cestovním dokladem Uzbekistánu, ve kterém měl vyznačeno již neplatné chorvatské dlouhodobé vízum s platností od 14. 3. 2024 do 28. 4. 2024, s dobou pobytu na 30 dní. Dále předložil chorvatský doklad o povolení k pobytu s platností od 19. 4. 2024 do 5. 11. 2024. Provedenou lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že předložené chorvatské povolení k pobytu je vedeno v evidenci SIS II, jako doklad odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný. Prostřednictvím Národního situačního centra ochrany hranic bylo zjištěno, že cizinec není v Chorvatsku držitelem žádného platného oprávnění k pobytu, povolení k pobytu cizince bylo platné jen do 12. 8. 2024.
12. Do protokolu cizinec uvedl, že na území schengenského prostoru přicestoval dne 18. 4. 2024 a pobýval na území Chorvatska, kde mu byl povolen pobyt do 5. 11. 2024. V současné době nemá podanou žádost, ani nemá povolen žádný druh pobytu. O tom, že jeho pobytové oprávnění pozbylo platnost a je vedeno v evidenci SIS II, nevěděl. Do ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

přicestoval před 3 měsíci, v Chorvatsku byl naposledy 7. 8. 2024. Na území EU nemá žádné blízké příbuzné, celá rodina (manželka a 2 děti) žije v Uzbekistánu. Neuvedl žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování a Uzbekistán označil jako bezpečnou zemi.

13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec pobýval na území členských států EU a smluvních států od 13. 8. 2024 do 26. 11. 2024, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Současně bylo dostatečným způsobem prokázáno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Cizinci byla v řízení poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ustanovení § 36 téhož zákona dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí a její délka odpovídá všem okolnostem, za kterých se vytýkaného porušení zákona dopustil, a zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, si správní orgán obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra, na jehož základě pak konstatoval, že vycestování cizince je možné.
14. Správním orgánem I. stupně byl skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen. Po vyhodnocení důkazů, posouzení společenské škodlivosti jednání cizince, pohnutek i míry zavinění se uložené správní vyhoštění jeví jako opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a spisový materiál obsahuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž současně nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. I z hlediska správnosti lze uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému citovaným zákonem, současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a rozhodnutí tedy plně koresponduje i s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které nedoplnil ani po výzvě, za této situace je zřejmé, že žalovaný mohl závěry prvostupňového orgánu přezkoumat pouze v obecné rovině.
19. Žalobce předně zpochybňoval samotný nelegální pobyt. Lustrací v policejních evidencích bylo nejprve zjištěno, že předložené chorvatské povolení k pobytu je vedeno v evidenci SIS II jako doklad odcizený, ztracený nebo neoprávněně užívaný. Tato prvotní informace pak byla ověřena prostřednictvím Národního situačního centra ochrany hranic, bylo potvrzeno, že cizinec není v Chorvatsku držitelem žádného platného oprávnění k pobytu, povolení k pobytu cizince bylo platné jen do 12. 8. 2024. Proti těmto konkrétním zjištěním je jen zcela obecně namítáno, že to ke zjištění počátku neoprávněného pobytu nepostačuje, žalobce však netvrdí nic konkrétního, čím by zjištění správních orgánů zpochybnil. Též při svém výsledku neuváděl, že jeho povolení k pobytu v Chorvatsku platné je, pouze tvrdil, že o pozbytí platnosti svého pobytového oprávnění nevěděl. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 26. 11. 2024 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočníka i svého právního zástupce, že byl poučen o svých právech. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019-34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37 uvedl: „Za situace, kdy stěžovatel nenavrhá žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výsledku on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.“
20. Pokud žalobce v žalobě namítal, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nezohlednily dostatečně specifika daného případu, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že v žalobě není konkretizováno, jaké konkrétní okolnosti ve prospěch žalobce měl žalovaný zjistit a vzít v potaz, jaká konkrétní specifika nezohlednil, ani jakým konkrétním způsobem dojde vyhoštěním k zásahu do

soukromého a rodinného života žalobce. Při výslechu žalobce ohledně zásahu do rodinného a soukromého života nic zásadního neuvedl.

21. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na straně 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
22. Správní orgány zohlednily, že žalobce má rodinu v Uzbekistánu, s rodinou je v pravidelném kontaktu, po návratu může žít s rodinou, v ČR žádné vazby ani majetek nemá, přijel za kamarády. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky pravidelně neužívá a lékaře nenavštěvuje. Nevycestoval, protože neměl finanční prostředky, jinak žádné překážky vycestování nemá. Nevědě, že platnost jeho pobytu již skončila.
23. Není tedy zcela zřejmé, jaké další okolnosti měly správní orgány hodnotit a nehodnotily, žalobce obecně uvádí, že správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít vyhoštění na život žalobce, toto opět zůstává v rovině obecné proklamace.
24. Správní orgán I. stupně též správně konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává.
25. Dále bylo namítáno, že zákaz pobytu v délce jednoho roku je neodůvodněný a nepřiměřený, individualizace rozhodnutí je nulová, žalobce zároveň zdůrazňoval, že šlo o excesivní jednání.
26. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

27. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce nepřiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně na straně 7 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil, zohlednil doznání a spolupráci se správním orgánem, dostavil se ke správnímu orgánu sám, bylo přihlédnuto i k délce nelegálního pobytu (od 13. 8. 2024 do 26. 11. 2024).
28. Žalovaný pak tyto úvahy aproboval na straně 3 napadeného rozhodnutí, v odvolání nebylo nic konkrétního k této otázce namítáno, proto i přezkum žalovaného byl toliko v obecné rovině.
29. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se žalobce sám k řešení své pobytové situace dostavil a že s orgány spolupracoval. Správní orgány zjevně nepovažovaly dosavadní bezúhonnost žalobce za natolik zásadní, aby způsobila nepřiměřenost zásahu či odůvodnila kratší délku zákazu pobytu. Soud dodává, že informace sdělené při podání vysvětlení žalobce vylučují žalobní tvrzení, že šlo o nevědomé porušování předpisů. Žalobce uvedl, že se domníval, že jeho povolení k pobytu je platné až do 5. 11. 2024 (jak je uvedeno na kartičce), přesto se ke správnímu orgánu dostavil až 26. 11. 2024. Lze dodat, že v zásadě tvrzení o nevědomosti o nelegálním pobytu není relevantní, cizinec je povinen si zjistit rozhodné skutečnosti o svém pobytu.
30. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci osoby žalobce.
31. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.